

Striptekenaar Serge Baeken maakt strips met een hoog rock 'n roll-gehalte “Dieptepunten evoceren lijkt me heel interessant.”

Serge Baeken (42) is een all-round graficus uit Antwerpen, die zich met zijn debuut “The No Stories” in 2005 in een klap vestigde als een van de grote namen van de Vaderlandse stripcultuur. Zijn nieuwste strip, “Het verdriet van Turnhout”, verschijnt binnenkort. Een peiling naar motivatie en ambitie, tijdens een gesprek tussen auteur en amateur.

DOOR JULIAN DE BACKER

ANTWERPEN - Een speelse kater flaneert door de woonkamer, terwijl zijn baasje een drankje aanbiedt : “Koffie? *Combucha* ice tea?” Serge Baeken begroet ons hartelijk in een huis gevuld met wonderbaarlijke prenten en schetsen.

U hebt een aantal opdrachtgevers, zoals De Tijd en Knack. Wat is het verschil tussen werken in opdracht en uw eigen werk?

“Er is meer druk, omdat je altijd met een deadline te maken hebt. Na een telefoontje van *De Tijd* is het altijd de paniek die mij overmeestert. Maar ook een gevoel van compleet engagement tegenover het onderwerp. De combinatie van enthousiasme en paniek zorgt ervoor dat de ideeën borrelen.”

En de artistieke voldoening?

“Die is even groot! Vroeger hechte ik meer belang aan de inhoud, nu meer aan de vorm. Lijnvoering, compositie, helderheid en kleuren houden me momenteel bezig, zowel in mijn eigen werk als in mijn opdrachten.”

“The No Stories” is geen gewone strip : het betreft een graphic novel. Was dat het oorspronkelijke idee?

“Ik maak altijd graphic novels. Mijn eerste strippagina’s waren poëtisch en literair. “The No Stories” is het eerste verhaal dat ik goed genoeg vond om te publiceren. Ik was toen al 35, maar heb toch nog een jaar lang getwijfeld. Uitgeverij *Bries* zag er meteen brood in, maar ik wilde niets overhaasten. Ik heb nog veel veranderd : kaders strakgetrokken, tekstballonnen opnieuw getekend en prentjes verbeterd.”

Bepaalde scènes van “The No Stories” zijn gedetailleerd en andere zijn ruw. Is dat bewust?

“Het verhaal begint gedetailleerd en wordt steeds ruwer. Ik ben halverwege met ander materiaal beginnen werken. Eerst met penseel, dan met alcoholstift. Die evolutie is ook goed voor het verhaal zelf. De aanvankelijke details zuigen de lezer binnen, maar na een tijdje gaat hij dat als ballast beschouwen.”

U bent een fan van David Bowie, die zichzelf steeds heruitvindt. Merkt u de sluimerende Bowie-invloed?

“Vooral tijdens het inkten van mijn werk luister ik intensief. Er is een grote parallel tussen hoe zijn gitaristen spelen en hoe een penseel op papier reageert. Maar ik maak soms ook onnozele, puberale zaken en ik denk niet dat Bowie zich daartoe zou lenen. Akkoord, hij heeft enkele lelijke stinkers gemaakt in de jaren '80, maar zelfs die zitten

in mijn playlist. Op een dag wil ik het oeuvre van Bowie gebruiken als leidraad voor een strip genaamd "Tin Machine". Daar mogen de slechte tracks niet in ontbreken. Dieptepunten evoceren lijkt me heel interessant."

U begeleidt jonge tekenaars, die als stagiair bij u komen werken. Herkent u bepaalde idealen?

"Ik merk dat de meesten geen zicht hebben op hoe de professionele realiteit in elkaar zit. In België kopen heel weinig mensen kunst, er zijn geen mecenasen, er zijn amper *art directors* die actief zoeken naar talent, er worden *tout court* weinig strips gelezen of gekocht. Ons landschap is schraal. Ik had dat idealisme zelf vroeger ook."

U hoopte ook dat u de wereld ging veroveren?

"Ja, maar dat ga ik sowieso nog doen. Ik heb alleen iets meer tijd nodig (lacht)."

U hebt de vormgeving gedaan voor Willy Linthouts meesterwerk "Jaren Van De Olifant". Wat moet een leek verstaan onder vormgeving bij een strip?

"Vormgeving verschilt van strip tot strip. Bij "Jaren Van De Olifant" heb ik alle pagina's gescand en ervoor gezorgd dat de grijswaarde constant bleef. De cover is enorm belangrijk bij de vormgeving : de kleuren, het lettertype etc. Ook de colofon mag niet vergeten worden."

Jan Bosschaert zegt dat hij een volledige strip in schetsvorm zou willen uitbrengen, als geld en tijd geen bezwaar zijn. Wat is de droom van Serge Baeken?

"Ik doe altijd alsof ik *carte blanche* heb en maak me daarbij weinig financiële zorgen. Ik heb niet veel nodig om te overleven : ik heb een jeans, een paar schoenen en vijf dezelfde hemden. Ik stem mijn leven af op mijn prioriteit : zoveel mogelijk goed werk maken."

Hoe staat u tegenover het verkopen van originelen?

"Dat doe ik niet graag. Het gebeurt af en toe, als ik weet dat het werk een veilig onderdak krijgt. Maar ik heb bijna al mijn originelen nog thuis. Toen ik vrije grafiek ging studeren, maakte ik een origineel én een lino of steendruk. De afdrukken daarvan kon ik verkopen, zodat ik de originelen kon bijhouden. Mijn originelen zijn niet verzekerd : als er ingebroken wordt of alles afbrandt, zijn ze weg."

Bill Watterson van "Calvin & Hobbes" zei altijd 'nee!' tegen enige vorm van merchandising. Zou u het erg vinden als uw figuren commercieel uitgebuit worden?

"Ik ben een voorstander van merchandising. Van mijn nieuwe reeks *Inki, Pinki & Stinki* wil ik graag rubberen figuurtjes, t-shirtjes, petjes etc. Je moet niet te erg wakker liggen van artistieke integriteit. Merchandising is bedoeld voor een hele grote massa, die misschien niet eens de strips leest. De kritische mensen, die de strips lezen, trekken zich niets aan van een t-shirt meer of minder."

U bent een deelnemer aan de Focus Knack Stripstrijd met uw creatie Phil Frontal. Doet u moeite om ruchtbaarheid aan uw deelname te geven?

"We hebben op *Facebook* een pagina opgestart om tégen onze strip te stemmen. Dat vind ik een goede actie (lacht). De prijs interesseert me niet echt, maar de mogelijkheid om wekelijks te mogen publiceren in *Focus Knack* spreekt me wel aan. Een wekelijkse aflevering vraagt om een aangepaste vertelvorm waarmee ik zou

willen experimenteren. De strip blijft een heel sterk medium waarbinnen alles kan. Ik zeg nooit “nee”!

“Het verdriet van Turnhout” verschijnt op 1 juni 2010 bij uitgeverij Xtra.

© 6 september 2010 Julian De Backer